

Sentinela romană

Vasile Alecsandri

Românul nu piere.

I

Din vârful Carpaților,
Din desimea brazilor,
Repezit-am ochii mei
Ca doi vulturi sprintenei
Pe cea vale adâncită
Și cu flori acoperită,
Ce se-ntinde ca o ceață
Până-n Dunărea măreață
Și de-acolo în depărtare
Până-n Nistru, până-n Mare.
Iar pe cel amar pustiu
Cu văzutul ce-ntâlnii?
Întâlnii viteaz oștean,
Purtând semne de roman,
Falnic, tare ca un leu
Și cu chip frumos de zeu.
Brațu-i stâng era-ncordat
Sub un scut de fier săpat
Ce ca soarele soarea
Și pe care se zărea
O lupoaică argintie
Ce părea a fi chiar vie,
Și sub fiară doi copii
Ce păreau a fi chiar vii.
Mâna-i dreaptă ținea pală;
Iar pe cap purta cu fală
Coif de aur lucitor,
Ca un zeu nemuritor.
Cel viteaz era călare
Pe-un cal alb în nemișcare,
Și, ca dânsul, neclintit
Sta, privind spre răsărit.
Numai ochii săi mișca,
Vulturește-i alerga,
Pe cea zare cenușie,
Lungă, tainică, pustie,
Unde, ca prin vis trecând
S-auzea din când în când
Vuiet surd, grozave șoapte
Ce veneau din miazănoapte,

Zgomot lung, înădușit
Ce venea din răsărit.

Iarba nu se clătina,
Frunza nu se legăna.
Pasărea la munți zbura,
Fiara-n codri tremura,
Căci prin lumea spăimântată,
În uimire cufundată,
Treceau reci fiori de moarte,
Presimțiri de rele soarte!
Iar pe cer un vultur mare,
Făcând cercuri de zburare,
Se vedea plutind cu fală,
Și-n rotirea-i triumfală
Ținea ochiul său măreț
Pe viteazul călăreț.

Cine ești? de unde ești?
Pe la noi ce rătăcești?
Sunt roman și sunt oștean
De-a împăratului Traian!
Maica Roma cea bătrână
Mi-a pus arma asta-n mână
Și mi-a zis cu glasul său:
Fiul meu, alesul meu!
Tu, din toți ai mei copii
Cel mai tare-n vitejii!
Mergi în Dacia, grăbește,
Pe barbari de-i risipește,
Ș-apoi vecinic priveghează,
Sentinelă mult vitează,
Și te-aține la hotare
Că s-aud în depărtare
Răsunând dușmane pasuri,
Amenințând barbare glasuri...

Venit-am și am învins!
Pe barbari pe toți i-am stins,
Și pe țărmurile lor
Acum, domn stăpânitor,
Aștept oardele avane,
Aștept limbile dușmane
Care vin din răsărit
Ca potop nemărginit
Să cuprindă, să înece
Tot pământul unde-or trece!
O! viteze neferice,

Ai să pieri în câmpi aice!

Eu să pier, eu? niciodată!
Vie-o lume încruntată.
Vie valuri mari de foc...
Nici că m-or clinti din loc.
Tot ce-i verde s-a usca,
Râurile vor seca,
Și pustiul tot mereu
S-a lăți-mprejurul meu,
Dar eu vecinic în picioare
Printre valuri arzătoare
Voi lupta, lupta-voi foarte
Fără a fi atins de moarte,
Căci român sunt în putere,
Și românul-n veci nu piere!

II

Apa trece, pietrele rămân.

Abia zice, și deodată
Fulgeră-n cer o săgeată,
Văjâie, vine, lovește
Scutul care zângănește
Ș-o respinge, o zvârle jos
Ca pe-un șarpe veninos.
După dânsa-n depărtare,
Colo-n fund, în fund la zare,
Se ivește-un negru nor
Plin de zgomot sunător
Ce tot vine, ce tot crește
Și pe câmpuri se lățește
Cât e zare de zărit
Între nord și răsărit!

Sentinelă, priveghează,
Norul crunt înaintea,
Sentinelă! te arată,
Norul crunt se sparge! Iată
Iată oardele avane,
Iată limbile dușmane
De gepizi și de bulgari,
De lombarzi și de avari!
Vin și hunii, vin și goții,
Vin potop, potop cu toții
Pe cai iuți ca rândunele,
Fără frâie, fără șele,
Cai sirepi ce fug ca vântul

De cutremură pământul!
Mulți sunt ca nisipul mării,
Mulți ca ghearele muștrării
Într-un suflet păcătos,
Într-un cuget sângeros!
Sari, române, pe omor,
Fă-te fulger răzbitor,
Fă-te Dunăre turbată,
Fă-te soartă ne-mpăcată,
Căci potopul iată-l vine
Și-i amar, amar de tine!

Vie!
Ca o stâncă naltă
Ce din vârful de munte saltă,
Tună, se rostogolește,
Cade, rumpe și zdrobește
Codrii vechi din a sa cale
Până-n fund, în fund devale!
Astfel crunt ostașul meu
Își izbește calul său
Peste codrii mișcători
De barbari năvălitori.
El îi sparge, și-i răzbește,
Snopuri, snopuri îi cosește,
Și-i înfrânge, și-i respinge,
Și-i alungă, și-i învinge!
Calu-i turbă, mușcă, sare,
Nechezând cu înfocare,
Calcă trupuri sub picioare,
Sfarmă arme sunătoare
Și cu greu în sânge-noată,
Și mereu se-ndeasă în gloată.

Crunt război! privire cruntă!
Fiul Romei se încruntă...
Fulgeri ies din ochii săi!
Fulgeră mii de scânteii
Dintr-a armelor ciocniri
Și lucioase zângăniri.
Zbor topoarele-aruncate,
Zbârnâie arcele-ncordate
Și săgețile ușoare
Înnouăază mândrul soare
Caii saltă și nechează,
Lupta urlă, se-ncleștează
Și barbarii toți grămadă
Morții crude se dau pradă!

Zece cad, o sută mor,
Sute vin în locul lor!
Mii întregi se risipesc,
Alte mii în loc sosesc!
Dar viteazul cu-a sa pală
Face drum printre năvală,
Și pătrunde prin săgeți,
Că-i român cu șapte vieți!
În zadar hidra turbează,
Trupu-i groaznic încordează,
Geme, urlă și scrâșnește
Și-mprejur se-ncolăcește.
Fiul Romei se aprinde,
Hidra-n mâine-i o cuprinde
Ș-o sugrumă, și o sfarmă,
Ș-o învinge, și o darmă!

Fug gepizii, fug bulgarii,
Și lombarzii, și avarii,
Fug și hunii, fug și goții,
Fug potop, potop cu toții,
Și se duc, se duc ca vântul
Asurzind întreg pământul
De-a lor urlete barbare,
De-a lor vaiete amare!

III

Roma, Roma nu mai este.

Unde-s oardele avane?
Unde-s limbile dușmane?
Au pierit, s-au stins din față,
Precum toamna-n dimineață,
Se topesc, se sting la soare
Negurile-otrăvitoare!
Cu ce vifor de urgie
Năvăliră-n Românie!
Cum veniră de turbați,
Ca balauri încruntați,
Cu o falcă-n cerul sfânt
Și cu alta pe pământ!
Dar s-au dus cum n-au venit
În pustiul lor cumplit,
Părăsind în urma lor
Câmpul luptei de omor!
Lat e câmpul celei lupte,
Lat și plin de arme rupte,
Plin de trupuri fărâmate

POEZII ONLINE

Care zac grămezi culcate,
Plin de sânge ce-l pătează
Și văzduhul aburează!
Unde sunt atâtea vieți,
Unde-s ochii îndrăzneți?
Moartea rece le-a cuprins,
Într-o clipă ea le-a stins,
Și pe câmpul cel de moarte,
Crunt locaș de rele soarte,
S-a lăsat acum deodată
O tăcere-nfricoșată!
Numai când, din vreme-n vreme,
Se aude-un glas ce geme,
O jelire-ntristătoare,
Un suspin de om ce moare,
Sau nechezul dureros
Unui cal răsturnat jos,
Care cheamă ne-ncetat
Pe stăpânu-i jos culcat.

Soarele își schimbă locul!
Și apune roș ca focul,
Întinzând pe cea câmpie
O văpseală purpurie
Ca un sângeros veșmânt
Peste-un lung și trist mormânt!
Iar în naltul cerului,
Deasupra mormântului,
Țipă vulturul cu fală
Și-n rotirea-i triumfală
Încunună cu-al său zbor
Pe viteazul învingător.

Să trăiești, ostaș romane,
Stâlp al lumii apusene!
Tu cu pieptu-ți ai oprit
Valul crunt din răsărit,
Și cu brațul tău armat
Pasul sorții l-ai schimbat!
Dar ce zic! un fior rece
Prin a lumii vine trece,
Căci deodat-un glas prin lume,
Fără seamăn, fără nume,
Sună, duce-o neagră veste:
Roma, Roma nu mai este!

Zis-a glasul, un răsunet
Lung răspunde ca un tunet,

POEZII ONLINE

Și a Romei vultur falnic
Cade, dând un țipăt jalnic!
Zis-a glasul, și cu jale
Plângând soarta mumei sale,
Fiul Romei cei bătrâne
Scapă armele din mâine,
Pleacă fruntea și-n durere
Moartea cheamă, moarte cere!

Iară calu-i frățior,
Nechezând încetișor,
Câmpul luptei părăsește
Și spre munți încet pornește,
Ducând lin și nesimțit
Pe stăpânul lui iubit...
Ei se duc în tristă cale
Și pe urma lor devale
Cade-o noapte-ntunecoasă,
Noapte oarbă, feroasă
Ca fundul pământului,
Ca taina mormântului!
Și sub neagra sa aripă
Se șterg toate într-o clipă
Cum se șterge de ușor
Visul cel amăgitor,
Și ca suvenirul sfânt
Celor care nu mai sânt!